

A kígyó hátán

avagy időutazó varázstárgyak

Korábbi értekezésemben kimerítően ecseteltem az időutazás lényegét, problémáit és persze a lehetőségeket, amelyeket nyújtanak. Azt hiszem, elég lényegre tapintóan kifejeztem, milyen bajos ez a fajta utazás, s mennyi mindenre kell figyelnie a vakmerő kalandozónak, aki ilyesmire vállalkozik. Ha azonban valaki – intelmeim ellenére – mégis úgy érzi, hogy kalandszomját csak ezen a szerfözlött kockázatos módon elégítheti ki, én minden lehetőséget megadok vágyai valóra váltásához. Elvégre a tollforgatónak nem az ítéletalkotás, hanem a tájékoztatás a feladata.

Hogyan érheti el tehát becsvágyó kalandozó, hogy a Tér és Idő eddig rejtett kapui megnyíljanak számára, s feltáruljon előtte a csodák birodalma: a régmúlt dicsősége vagy akár a jövő sötét világa?

Egy képzett varázshasználónak ez nem jelenthet gondot. A mai varázstudomány temérdek módját ismeri az idő rejtett dimenzióiba való behatolásnak. Az egyszerűbb időutazó formulák egyetlen időmágiára szakosodott beavatott eszköztárából sem hiányozhatnak. Ezek mind rendeltetésüket, mind működési elvüket tekintve roppant sokszínűek: egyesek segítségével álmunkban nyerhetünk betekintést a múlt és a jövő titkaiba; mások múltbéli vagy majdnem születendő személyekhez fűznek speciális mentálfonalat; megint mások még egy lépéssel tovább mennek, s lehe-

tővé teszik velük az időszakos tudatcserét. Metodusaik titkát a varázslók féltékenyen őrzik, önszántukból szinte soha nem szolgáltatnák ki avatatlanoknak. Mindenki másnál jobban tudják, milyen nagy bajokat szabadíthatnak ezzel a világra.

Az időutazó formulák másik nagy csoportja a papok, az égi hatalmak evilági képviselői kezébe van letéve. Ezek sokkal bonyolultabbak a varázslói időmágiánál, s alkalmazóira is nagyobb terhet rónak. Kevés olyan szent ember nevét jegyezték fel, aki képes volt időutazásra. Ez nem is csoda: a papi metódusok meglehetősen komoly energia befektetést igényelnek, amellet általában hosszas előkészületi szakasz vezet be őket. Ez akár napokig és hetekig is húzódnak, nem is beszélve a tetemes anyagi költségekről, mivel a formulák gyakran írnak elő különleges drágakövek vagy egyéb értéktárgyak feláldozását. A józanul gondolkodók joggal vonják le ebből azt a következtetést, hogy az isteneknek nincs ínyükre, ha valaki belepiszkál az idő folyásába, még ha történetesen a saját szolgáljuk is az illető. Suttogják, hogy Yllinor legendás kalandozókirálya, Mogorva Chei is építeni kívánt palotája kazamatáinak mélyére egy időkaput. A kísérlet – és a kapu – sorsáról azonban senki nem tud semmit, vagy ha mégis, hát lakatot

tesz a szájára, bizonyára nem alapos ok nélkül.

Így hát, kalandozó, ha eltökélt szándékod más idősíkokat bekóborolni, a legegyszerűbb eljárás egy varázsló segítségét igénybe venni. Ilyen lehetőség persze rendkívül ritkán adódik, és akkor is nagy árat kell fizetni érte. Azok a mágusok ugyanis, akik ismerik az időutazás titkát, általában elég bölcssek és hatalmasok hozzá, hogy tisztában legyenek a benne rejlő veszedelmekkel is. Akaratuk ellenére szolgálatra kényszeríteni nemigen lehet őket, megvásárolni még kevésbé: alaposan megválogatják, kit tüntessenek ki a kegyeikkel, s az ellenérték, amit cserébe követelnek, nemcsak pénzben számítva hajmeresztő. A kilátások tehát nem túl biztatóak, de azért ne add fel a reményt, kalandozó: elvégre Ynev hatalmas és csodálatos világ, ahol bármi megtörténhet... és meg is történik.

Az időutazásnak egy másik, kevésbé körülményes módja, amikor a kapu már áll, csak át kell sétálni rajta. Ilyen időkapukról és –örvényekről csak egyetlen helyen tudnak: a hajdani Rualan háború dúlta földjén, mai nevén az Elátkozott Vidéken. Ez a gonosz hely megszámlálhatatlan torz szörnyűséget fiadzott az évezredek során, sötét méhében métegyként fortyog a romlott, ártó mágia. Hátborzongató legendák járják hirtelen támadó időviharokról, elfeledett zugokban ásító múltkapukról, melyek a történelem legádázabb vérzivataraihoz taszítják az átkelőt. Ezeket a vad és kiszámíthatatlan átjáróknak a használata szerfölött kockázatos, csaknem annyira, mint a pusztá felkutatásuk.

Végül, de nem utolsósorban beszélnünk kell azokról a bűvös tárgyakról és ereklyékről, amelyek – szemben az időutazó adeptusok varázsformulaival – mágikus szakismeret nélkül is használhatók – feltéve, ha a kalandozó meg tudja szerezni őket. Ezért a könnyebbségért azonban nagy árat kell fizetni. Az időutazó varázstárgyak kivétel nélkül mind egyedi darabok, roppant hatalmú ősmágusok alkotásai. Gyakorta saját öntudattal és akarattal vannak felruházva, sohasem adják olcsón szolgálataikat, s ha gazdájuk vonakodik eleget tenni követeléseiknek, nem haboznak erőszakkal kényszeríteni. Számos olyan esetet ismerünk, amikor egy-egy óvatlan utazó az életével róttá le tartozását a bűverejű ereklyének, amely megnyitotta előtte az Idő végtelen hullámverését.

Dönts hát, kalandozó: mekkora áldozatot ér meg neked a tiltott tudás?

De látom, ifjonti véred már forrong, nem vagy kíváncsi egy magamfajta vén okoskodó véleményére. Téged az ősi titkok sziréndala csábít, be akarod barangolni az ismert világ mezsgyéit, fényt deríteni a múlt sötét talányaira. Nos, a kíváncsiság istentől kapott adomány, éppoly botorság lenne elvetni magunktól, mint az életet. Eredj hát, én nem állok az utadba; csak arra vigyázz, hogy kíváncsiságod soha ne párosuljon ostobaággal!

Most pedig lássuk a varázslatos tartalmú ereklyéket, melyek fénykévét vetnek az Idő homályos alagútjába, s rést törnek számodra gyémántnál is keményebb falában!

Az Obszidiánfő

Aquir ereklye

Ez a tárgy külsőre egy művészi gonddal kőbe mintázott koponyának tűnik, egyetlen obszidián tömbből kifaragva. Igazi mestermunka: a legügyesebb kezű törpe pátriárkák sem alkothattak volna különbet. A legenda szerint valaha egy vak obszidiánelf koponyája volt, a Sápadt Angyal főrangú szolgáljaé. Történetét Sathor ra Coquan, a Sötét Dalnokok testvériségének alapítója jegyezte le; értesüléseit állítólag magától az Obszidiánfőtől szerezte. Mint mondják, az első Sötét Dalnok temérdek vérontás árán kaparintotta az ereklyét, majd hosszú évekig vallatta az Ősök letűnt birodalmának titkairól; ám az apró cseppekben adagolt tudás megmérgezte a lelkét, s végül örületbe és keserves kínhalálba kergette.

Az elf – írja ra Coquan – két teljes világekorszakon keresztül szolgálta a Sápadt Angyalt, hogy visszanyerje a szeme világát. Az ősaquir olyan elégedett volt hűségével, hogy a kiszabott idő leteltével nem csupán a természet szerint való látását adta vissza, hanem ráirányította szemét a Kígyó örök igazságára is. A sötét elf nem bírta elviselni a látványt: az első pillantástól elsorvadt. Csak a koponyája maradt meg belőle, mely tüstént kővé dermedt, az idők végezetéig bebörtönözve lelkét. Az elf tehát – így ra Coquan – nem halt meg, ám nem is elven. Látni viszont lát, mert, ez volt a Sápadt Angyal adománya; hideg kőszemét nem

tudja lehunyni a kezdet és vég nélkül való Kígyó elől.

Hogy a legenda igazat beszél-e, annak csak az égi hatalmak a megmondhatóí, vagy talán még ők sem. Annyi bizonyos, hogy az ereklye hihetetlenül ősi, eredete a Harmadkor homályába vész. Mivel bizonyos mértékig kívül áll az időn - a Kígyó, amikor megmutatkozott előtte, elbocsátotta öleléséből - fizikailag abszolút elpusztíthatatlan. Semmiféle halandó hatalom nem képes kárt tenni benne, és még a közvetlen isteni beavatkozás is csak azzal az eredménnyel jár, hogy az ereklye átkerül egy másik idősíkra, ahol az illető istenség még - vagy már - nem létezik.

Félelmetes hatalom szunnyad benne, ám közönséges halandók ennek csupán a töredékéhez férhetnek hozzá. Az Obszidiánfő ugyanis - mint már említettük - önálló akarattal bír, s ezt az akaratot képes aquir hatalomszavakba önteni. Hátborzongató látvány, ahogy az éjsötét koponya üres szemgödrében vörhenyes pokoltűz lobban, s az örök vigyorba torzult obszidián szájon pusztító igék csikordulnak.

Az Obszidiánfő ismeri a Titkos Nyelv összes hatalomszavát, bár természetesen használhatja az alsóbbrendű dialektusokat is. Maximális Op értéke 250; az elhasznált Op-eket ugyanolyan ütemben nyeri vissza, mint az élő aqirok. Minden tekintetben önálló NJK-nak minősül, „gazdájának” semmi befolyása nincs rá, hogy mikor és miért alkalmazza hatalomszavait. Az egyetlen kivétel az a hatalomszó, ami az ereklye saját, egyedi alkotása: az aquir név, amit az örökkévaló Kígyónak adott. Ennek kiejtése örvényt támaszt az Idő sodrában, mely beszippantja a jelennek egy darabkáját, s az ereklye által megválasztott pillanatban kilöki magából.

Az Obszidiánfő méltóságán alulinak érzi, hogy többi hatalomszavával alsóbbrendű lényeket szolgáljon; erre az egyre azonban roppantul büszke, hiszen ő maga alkotta. Ha tiszteletteljes áldozattal hódolnak neki, még a véglényeket is hajlandó megismertetni vele, hogy csodálhassák a bölcsességét, és tovább

terjeszthessék dicső hírét. Az áldozatot - mint minden aquir ereklye - ő is nyers életerőben követeli meg.

Játéktechnikailag ez azt jelenti, hogy 1K4 Ép-ért cserébe az Obszidiánfő pillanatnyi örvényt támaszt az időáramlatban, amennyiben úgy tartja kedve. (Nevén szólítja a Kígyót, aki fölfigyel rá, és megvonaglik.) Erre egyáltalán nem köteles, szabad akaratából dönt; minden további nélkül viszonzatlanul hagyhatja az áldozati felajánlást. Az Ép-k átadása érintés útján történik, a felajánló szabad elhatározásából: akarata ellenére az ereklye nem szipolyozhatja ki.

Az időörvény szürke széltölcsér képében manifesztálódik, valójában azonban nem kavarja föl a levegőt, tapintással nem érzékelhető. Kiterjedése az Obszidiánfő körüli, általa tetszőlegesen kiválasztott terület (de maximum egy 50 ynevi láb sugarú kör). Három kör fojtott, recsegő kántálás szerű hang kísérete minden élő és élettelen anyagot képes magába szippantani a hatáskörén belül, majd – földrajzilag ugyanazon a helyen - kiokádja őket a múltba vagy a jövőbe. Amíg a kör véget nem ér, az örvényből ki lehet menekülni, illetve kívülről beleugrani. Aki a hatás beálltakor éppen a határvonalon tartózkodik, az menthetetlenül szörnyű halált hal: az időörvény ereje kettétépi.

A hatalomszó kiejtése az ereklyének mindig 4 Op-be kerül. A Kígyót csak a Titkos Nyelven nevezte el; az alsóbbrendű dialektusokat méltatlannak vélte egy ilyen őstermészetű hatalomhoz. A hatalomszó működésének természetes nem feltétele az életerő-átvitel; amíg van elég Op-je, az Obszidiánfő bármikor támaszthat időörvényt a saját céljaira. Idegenek kedvéért azonban kizárólag akkor hajlandó erre, ha Ép-t áldoznak érte.

Hogy az örvény milyen időpontra nyílik, azt mindig az ereklye határozza meg, „gazdájának” ebbe semmi beleszólása. Persze erről előzetesen meg lehet állapodni vele, ám a tárgyalást ajánlatos a legnagyobb fokú óvatossággal lefolytatni. Az Obszidiánfő nem tekinti magát senki tulajdonának, a helyzetet úgy fogja fel, hogy valami alantas véglény isteni kegyért könyörög hozzá. Mivel mérhetetlenül öntelt és mániákus örült, egyetlen ostoba bakitól olyan haragra gerjedhet, hogy mindent és mindenkit elsöpör maga körül. Tovább nehezíti a vele való érintkezést, hogy tud ugyan beszélni, sőt, több száz

nyelvet ismer - ám ezek közül a legfrissebb egy harmadkori óelf dialektus.

A fentiek alapján nem meglepő, hogy noha az Obszidiánfő gyakorlatilag korlátlan átjárást biztosít „gazdájának” az idősíkok között, a teremtés hajnalától a világ végezetéig - mégis roppant kevesen veszik igénybe a segítségét, azok is jobbára örültek és megszállottak. Időutazó képességétől eltekintve is hatalmas kincs, hiszen egyike a világ legvénebb és legbölcsebb elméinek; sok történész, filozófus és költő az életét is odaadná érte, ha néhány órácskát beszélgethetne vele. Ez olykor elő is fordul, hiszen az Obszidiánfő nemcsak öreg és bölcs, hanem tébolyult és tomboló haragú is.

Ellentétben más hasonló ereklyékkel, a holléte egyáltalán nem titok. A kráni Sötét Dalnokok „örzik” testvériségük székhelyén, a Zengő Toronyban. Valójában persze nem tudnák visszatartani, ha távozni akarna; ő azonban a jelek szerint kedvére valónak találja környezetét. Időnként ugyan ráun, és évszázados vándorutakat tesz távoli idősíkokon; ám ezt általában észre sem veszik, mert mindig visszatér róluk, közvetlenül a távozását követő pillanatban.

A Dalnokok nem óvják az ereklyét strázsákkal, csapdákkal, titkolózással vagy mágiával. Bárki könnyűszerrel hozzáférhet, ha valahogy bejut a Zengő Toronyba (ami már önmagában is hősregékbe illő fegyvertény). Az Obszidiánfő leghathatósabb védelme saját maga, s ez bőven elegendő a tolvajok és a nagyravágyók elrettentéséhez. Jóllehet sokan tudják, hol keressék, nyugalmát Sathor ra Coquan óta senki nem háborgatta. Az ő sorsa intő példaul szolgál; maguk a Sötét Dalnokok is ezerszer meggondolják, mikor járuljanak alázasatosan az ereklye elé, tanácsát vagy segítségét kémi valami nagy horderejű ügyben...

A Kristálytükör

Az Idő végtelen folyamát meglovagló varázstárgyak közül talán a Kristálytükör a legkülönlegesebb. Ránézésre csupán egy tükörsimára csiszolt kristálylemez, melyet mithrillkeretbe foglaltak. A keret díszítése barokkosan tobzódó, az egymásba burjázó indák és kígyók látványa elbizonytalanítja a tekintetet, olykor szédülést, fejfájást, futó émelygést okoz. Egyes szóbeszéddek szerint a folyton változni látszó mintázatból – kellő mérvű intelligenciával és

képzelőerővel – mindenki kiolvashatja a saját sorsát. A feljegyzések valóban megemlékeznek a hajnalkor néhány jeles személyiségéről, akik az ereklyére pillantva minden látható ok nélkül elsápadtak és sóbálvánnyá dermedtek. Későbbi sorsuk igen változatosan alakult. Akadt, akit még aznap meggyilkoltak, ám a többség még hosszú évig élt utána; legtovább Hraggan hir Hrundlad, a dorani Szarvtorony mindmáig első és utolsó dwoon származású adeptusa. Ő azonnal feladta mágusbotját- és köpenyét, s egy kolostori vezeklőcellába vonult vissza, ahol szakadatlan böjtöléssel, önostorozással és bűnbánó imákkal könyörgött a Nap Atya bocsánatáért – mint mondják, egyre reményvesztettebben. Kilencvenhárom év múlva ragadta el a megváltó halál. A kolostor Ranil-hitű apátja, miután bizonyos jeleket talált a testén, megtiltotta, hogy szentelt földbe temessék.

A Kristálytükör nem időkapu, hanem időablak, amit gazdája a csillagok állásához igazodva a múlt vagy a jövő bármelyik pillanatára rányithat, de kizárólag a fénysugarakat bocsátja át, mást semmit. Sem szilárd, sem folyékony, sem légnemű anyag nem hatol át rajta; hasonlóképpen útját állja a hangnak és a mágia minden ismert formájának is. Tulajdonosa tehát csupán szemlélődésre, megfigyelésre használhatja, arra sem teljes hatásfokkal.

A túloldalról az ablak láthatatlan és anyagtalan, hőmérséklete megegyezik a környezetével. Mágiát azonban sugároz, meglehetősen erőset, így hát mágiafűrkészéssel érzékelhető. Ha felfigyelnek a jelenlétére, az 50E-s leplező varázs megfelelő mértékű mana befektetéssel megszüntethető. Ez esetben a Kristálytükör mindkét irányból átlátszóvá válik, de továbbra is csak a fényt bocsátja át.

Földrajzilag a Kristálytükör mindkét oldala ugyanott van: csupán az időben távolodnak el egymástól, a térben soha. Egy adott történelmi esemény megfigyelése tehát nem csak a dátum percre pontos megállapítását követeli meg, hanem egyeznie kell a színhelynek is. A tér-idő koordináták precíz meghatározása rendkívül alapos elméleti ismereteket igényel: mesterfokú számtant, Térképészetet, Történelmet és Asztrológiát. A

kalkulációk elvégzésében több személy is közreműködhet; persze nem egyik napról a másikra készülnek el vele. A szükséges idő egy héttől egy évig terjedhet, és számtalan különböző tényezőtől függ: hányan vannak a kutatók, milyen körülmények között dolgoznak, mennyire kiterjedt és megbízható a forrásbázisuk, milyen felszereléssel vannak ellátva, stb. A KM gondosan mérlegeli mindezen tényezőket, majd belátása szerint dönt a munka időtartamáról, a fent megadott határok között.

A legalaposabb előkészületek mellett is előfordulhat, hogy a kutatók számításai nem egészen pontosak. 1K20% esélyük van rá, hogy 1K6 órát tévednek az időben, és ugyancsak 1K20%, hogy 1K4 mérföldet térben. Ezt a két esélyt a KM dobja ki titokban, és az eredményt csak a Kristálytükör működésbe hozatalának percében árulja el. A hibalehetőség csupán a közvetlen közelmúltban történt eseményeknél csökken nullára, ám ebben az esetben is csak akkor, ha a kutatók élő szemtanúk adataira támaszkodnak. (A „közvetlen közelmúlt” fogalma persze egészen mást jelent egy elfnek vagy egy aquirnak, mint egy emberi lénynek!) A téves számítások – az első fürkészési kísérlet támpontjai alapján – 1K4 nap alatt korrigálhatók.

Az ereklye idő- és térbeli betájolása természetesen csak akkor lehetséges, ha a kutatóknak van hozzá valami kiindulási alapjuk. Adatok híján – a jövőben bekövetkező, illetve ötödkornál régebbi eseményeknél – a Kristálytükör legfeljebb vaktában használható, és elhanyagolhatóan kicsi az esélye, hogy gazdáik ráhibáznak a keresett jelenetre. A hatod- és ötödkori események a siker reményében fürkészhetők ugyan, de a kutatómunka sokkal fáradtságosabb: a hibaszázalék és a tér-idő eltérés a Hatodkorban tízszeresére, az Ötödkorban hétszeresére nő. (Jóllehet az Ötödkor volt régebben, a kyr birodalom történelme mégis csak jobban van dokumentálva, mint az utána következő Káoszkor zsűrzavarai.) A téves

számításokat egyik esetben sem lehet utólagosan korrigálni, a helyesbítéshez mindent előről kell kezdeni.

A tér-idő metszéspontok ismeretében a Kristálytükört a helyszínre kell szállítani. Ez nem mindig veszélytelen feladat, néha pedig egyszerűen lehetetlen. (Például ha a szóban forgó vidéket elnyelte a tenger.) Az ereklye precíz elhelyezéséhez nincs szükség az egész kutatógárdára, de a munkát mindenképpen egy mesterfokú térképészettel rendelkező személynek kell irányítania, különben a térbeli tájolás automatikusan elcsúszik.

Az ereklye a „Thura!” varázsigére lép működésbe, és a „Sisadda!” varázsigére szünteti be. („Láss!”, illetve „Vakulj!” ókyr nyelven.) Inaktív állapotban közönséges tükörként funkcionál. Egyelőre csupán tejszerű homály kavarg benne, mert még csak a térbeli koordinátákat ismeri, de szüksége van a percre pontos dátumra is. Ezt szintén ókyr nyelven kell közölni vele, az ősi calowyni időszámítás szerint, különben vak marad. Ugyancsak azonnal megvakul, ha kizökkentik nyugalmi helyzetéből: képtelen követni a térbeli metszéspont gyors változásait. A Kristálytükör tehát kizárólag stabilan rögzítve használható, „mozgó felderítést” nem lehet végezni vele.

A főnti feltételek teljesezése esetén a kristály kitisztul, és peregni kezdenek a megadott tér-idő metszéspontban folyó események. A látószög mindenképpen az ereklye pozíciójához igazodik, ezért tanácsos a talajszintnél magasabbra helyezni. Innentől fogva az ablak által összekötött két idősíkon az idő párhuzamosan folyik. Az ereklye mindaddig működésben marad, míg az előírt módon utasítást nem kap az ellenkezőjére. Élettartama gyakorlatilag korlátlan; a szükséges energiát közvetlenül a manahálóból nyeri.

A Kristálytükör kétségkívül kyr eredetű, a birodalom korai korszakából, közvetlenül a hódító háború után. Készítője feltehetően egy kyr hatalmas volt, inkább tudós, mint harcos, aki nagy érdeklődést tanúsított a történelmi múlt iránt. A legtöbb időutazó varázstárggyal ellentétben a Kristálytükörnek nincs saját akarata, még a gazdáját sem tudja megkülönböztetni másoktól; bárkinek a szájából hangzanak el az előírt parancsok, ő engedelmessé válik nekik. Működési mechanizmusa arra utal, hogy eredetileg történész-mágusok használatára készítették. Korunk zordabb és erőszakosabb Ynevén ritkaság az ilyen varázsló, ám

a korai Ötödik századaiban sokkal nagyobb keletje volt a békés tudományoknak. A Kristálytükör alighanem az egyik legkifinomultabb bűverejű segédeszköz, amit valaha a történetírás szolgálatába állítottak.

Az ereklye később, a zavaros időkben sem veszített az értékéből – legalábbis nem mindenki szemében. Az egymást gyilkoló legokosabbjai számon tartották a dicső múlt feledésbe merült titkait. Tudták, hogy tartósabb és szilárdabb hatalom szunnyad bennük, mint a fegyveres hordákban vagy a frissen kovácsolt acélban, bár nem annyira hűsbavágó, és sokkal nehezebben megszerezhető.

A Kristálytükör az utóbbi tíz évben szinte minden jelentősebb háborút döntő módon befolyásolt Észak-Yneven, bár ez a befolyás általában észrevétlen maradt. Az ereklye megszerzése és használatba vétele általában meghaladta a magányos kalandozók, alkalmi társulások lehetőségeit, és a szigorú fegyelemben élő, többé-kevésbé titkos szervezetekre maradt. Ezek viszont gyakorta szerződtettek független kalandozókat a Kristálytükör működtetéséhez szükséges részfeladatok egyikére-másikára. Az ősi kyr ereklye évszázadokon át vándorolt kézről kézre, nemegyszer vérrel fertőzött; s a gyilkosok meg az áldozatok, bár idegen érdekekért forgatták kardjukat, zömükben kalandozók voltak. Rebesgetik, hogy ez ma sincsen másként; jöllehet a Kristálytükörnek a tizenharmadik zászlóháború végén nyoma veszett, s azóta sem bukkant föl sehol...

A sors fintora, hogy ez a bűvös ereklye sokáig megfoghatatlan fantom maradt Észak tudósai számára, részletes információkhoz csak röviddel rejtélyes eltűnése előtt jutottak róla. A forrás a tükör utolsó ismert tulajdonosa, a kétes hírű álomjós, Sigfrid sul Tarran volt. Kapkodva fogalmazott levelét, melyből az itt közzé tett adatokat is merítettük, teljesen váratlanul küldte el régi ellenségének, egy dorani titkosügynöknek. Beszéli, az ereklye igazi gazdája ellen akarta így bebiztosítani magát, akik csak megőrzésre bízták rá, később pedig úgy vélték, szerződött kalandozó létere túl sokat tudott meg róla. Ha valóban ez volt a szándéka, nem járt sikerrel, mert másnap este már habzó szájjal haldokolva találtak rá egy ifni sikátorban. Teste mellé egy törött kristálytükört löktek, mely megszólalásig hasonlított a kyr ereklyére, de nem az volt. Talán intő jelként került oda, talán valami szimpatikus mágia tartozékaként;

megvizsgálni nem lehetett, mert virradatra eltűnt. A rejtélyes ügyre máig sincs magyarázat; és meglehet, nem is lesz, míg valaki meg nem jelenik a sikátorban egy másik tükörrel, s el nem mormolja fölötte ókyr nyelven a gyilkosság éjjelének dátumát...

Lélekgyertya

Erről a különös varázstárgyról, hatalmáról és furcsa szimbolizmusáról a következőket olvashatjuk Ogonomus nagy kompendiumában:

„Asztrál-, mentál-, idő-, szimpatikus- és rúnamágia olvad össze puha viaszelegyként ebben a szemre oly semmicske holmiban, ebben a piciny-törékeny játékszerben, melynek jámbor kistestvérei világot kínálnak az éjben vakoskodóknak, enyhét a fagyban didergőknek. Ő többet nyújt ennél: a tudás fényességét, a tapasztalat meleg biztonságát. Lángja azonban éppoly szeszélyes, akár az emberi természet: az otthon langymeleg illatát árasztja, ám alatta az örök homály dermesztő lehelete lappang, s lopva körülfuvallja a balga halandó lelkét, ki méltatlanul közelít hozzá a bűn mocskával. Híd ő, mely dacosan ível át minden szakadékok legmélyebbikén; rezgő aranyfonál, mely Múlt és Jövő között feszül, akár a felajzott íjhúr. Veszélyes játékszer: a legcsekélyebb rossz mozdulatra is megpendülhet, útjára bocsátva a kárhozat vesszejét, mely nem kímél sem halandót, sem halhatatlant, és dús aratást hoz az örök sötétségnek...”

Ahogy a jeles mágus-enciklopédista szavaiból is kitűnik, a Lélekgyertya igen összetett működésű varázstárgy, mely a mágiának számos válfaját ötvözi egybe. Ugyanúgy merít az asztrál- és a mentálmágiából, mint a szimpatikus- vagy a rúnamágiából. Ha mégis be kellene sorolni valamelyik iskolába, működési elve mind közül az időmágiához közelítene leginkább.

A kanóc meggyújtása láthatatlan időfolyosót nyit két idősík között. Mindegyik lélekgyertya szimpátiás kapcsolatban áll egy másik idősíkon honos értelmes lényvel, a bűvös viaszba ágyazott bőrfoslány, körömvagdalék, tejfog vagy más elhullajtott testdarabka révén. Az idősíkot meg a kötésbe vont személyt néha

a gyertya oldalába ütött varázsrúna azonosítja; az azonban egyáltalán nem általános, és az is megesik, hogy a rúna olvashatatlanra olvad vagy eleve érthetetlen.

A gyertyagyújtó lelke a láng fellobbanásának pillanatában kiszabadul a testéből, s helyet cserél a szimpatikus kötelékbe vont lélekkel, aki a folyosó túloldalán él. Az ilyen kierőszakolt személyiségcsere addig tart, amíg a gyertyaláng ég; visszafordítani kizárólag ennek eloltásával lehet. A Lélekgyertyák hossza változó, 3K6 ynevi hüvelyk; minden hüvelyk viasz egy teljes óráig ég. Amennyiben a láng bármilyen oknál fogva kialszik, a lelkek automatikusan visszatérnek a hozzájuk tartozó testbe.

A szimpatikus béklyóba vert célszemély két ellenállódobást tehet, 100 E erősségű asztrál-, illetve mentálmágia ellen. (Az asztrál- és mentálest a lélek két alapvető komponense.) Amennyiben két dobás közül legalább az egyik sikerül, a folyosó innenső oldalán a Lélekgyertya lángja emésztő hevességgel lobban egyet, majd kialszik; gazdája ebből tudni fogja, hogy a lélekcseré kudarcot vallott. Újra próbálkozni csak a varázsviasz kihűlése után (1K6 nap múlva) lehet, és a láng kilobbanása 1K4 hüvelyket megolvaszt a gyertyaszálból. Amennyiben persze a karakternek több Lélekgyertyája is ugyanazzal a személlyel áll szimpatikus kötésben, ezekkel tüstént megismételheti a kísérletet.

A Lélekgyertyák – mint a fentiekből is kitűnik – nem egyedi varázstárgyak, az elkészítésük módja viszont igen. A titkos receptúra egyetlen régi iratban szerepel, amely gyakorlatilag elpusztíthatatlan – akárcsak az Obszidiánfő, ez is kívül áll az időfolyamon. Ámbátor egy arisztokratikus ókyr dialektusban fogalmazták, a betűforma és íráskép alapján az Ótődkor utána datálható. A szerző személyére sehol sem esik utalás, ám a szöveget zöld viaszpecsét zárja le, melynek címerdíszét – négyfejű vipera két telt, női kebel között – némely historikusok egy történelmileg elég nehezen

megfogható káosz kori boszorkányszektával hozzák kapcsolatba. A szekta neve – „Ronela Matiera na Salva” – szó szerint „Méreggel Szoptató Anyát” jelent, s egyes felvetések szerint Morgena istennő zsarnok-szenvedtető aspektusát tisztelte, ezen kívül azonban szinte semmit nem tudunk róla.

Jelenlegi ismereteink szerint az irat csak egyetlen példányban létezik, noha a Koszkor óta számtalanszor kísérleteztek a lemásolásával. Minden jel arra vall, hogy valamely titokzatos hatalom évezredek óta céltudatosan törekszik a benne foglalt információ teljes megsemmisítésére, s ijesztő kegyetlenséggel sújt le mindenkire, aki terjeszteni próbálja. Ez a hatalom roppant vénnek és félelmetesnek tűnik, hiszen egyetlen olyan másolatról sem tudunk, amely néhány esztendőnél tovább létezett volna. Valamennyi a készítőivel együtt pusztult el, a körülmények szerencsétlen összjátékának tetsző módon, ám kivétel nélkül drámai és kínkeserves véget érve. Aligha véletlen az sem, hogy a Méreggel Szoptató Anya szektája úgyszólván nyom nélkül eltűnt a káosz kor krónikáiból; ám az ismeretlen ellenség mégsem lehet mindenható, hisz az örök kígyó védelmét élvező szöveg mindmáig tudott dacolni a haragjával. A téma több tekintélyes kutatója – bizonyos rítustörténeti egybeesések miatt – egy közismert toroni hekká, a Vakon Látó befolyását gyanítja az események hátterében, akit egyesek Kránból származtatnak, arra azonban ők sem tudnak magyarázatot adni, mi oka volna e félelmetes bosszúkultusznak a Lélekgyertyák iránti emésztő gyűlöletre.

A receptúra holléte jelenleg ismeretlen, ám létezését nem csak azért vehetjük biztosra, mert maga a Kígyó vette oltalmába. Utolsó biztos adatunk P.sz. 3459-ből származik róla, amikor XXII. Tuhtaharkast császár Odassyn tartományában lerombolásra és fölperzselésre és nevének örök időkre szóló eltörlésére ítelt egy szabad birodalmi várost, amiért megtúrta a tiltott iratot a falai között. A Lélekgyertyák azonban ezután sem tűntek el Észak-Ynevről; gyér számban ugyan, de mind a mai napig föl-föltűnedeznek a boszorkánymesterek méregkonyháiban és egyes alvilági testvériségek titkos arzenáljában. A dorani Nagytanács tizenkettőt őriz belőlük, bár ebből csak három példány teljes, a többi részben leégett.

A boszorkányszekta bukása óta nem érkezett hír felőle. A rendházat állítólag fegyveresek dúlták

fel, de a papirost soha nem találták meg. Több mendemonda és legenda szól a Lelkek Gyertyája elkészítési módjának sorsáról, de ezek legtöbbször légből kapott mese, a többi pedig meglehetősen homályos, és ki tudja, hogy a leglényegesebb részletek igazak-e?

Az egymásnak ellentmondó szövezesedések hol a boszorkányerőd urait, hol a hírhedt Családot, hogy a quironeiai wierek titkos szövetségét, hol egy titokzatos, savmarta képű, rongyokban kóborló khótorr-papot vélnék a receptúra birtokosának. Az elméletek ingatagságára jellemző, hogy a két utóbbiról még az sem bizonyos, hogy egyáltalán léteznek-e. Manapság kevesen érdeklődnek a Lélekgyertyák után, hisz a legtöbb nincs ellátva azonosító rúnával, ami nélkül rendkívül nehéz meghatározni, hová, mikorra, miféle testbe fogja repíteni meggyújtóját. Magát a receptúrát állítólag senki nem kutatja; más vélemények szerint rengetegen, csak éppen okultak a Méreggel Szoptató Anya szektájának példáján, és nem verik nagydobra vállalkozásukat. A köznép ajkán azonban ódon, poros mesévé fakult: bizonytalan mendemonda,

amiből a fonókban, a pattogó tűz mellett izgalmas – és fele sem igaz – történetek keríthetők.

Ám ki mondja meg, mennyi igazság lappanghat ezekben a történetekben? Ki mondhatja meg, mikor bukkan fel újra az a szemre oly semmiske holmi, az a piciny-törékeny játékszer, melynek jámbor kistestvérei világot kínálnak az éjben vakoskodóknak, enyhet a fagyban didergőknek? Hisz ő sokkal többet nyújthat ennél: a tudás fényességét, a tapasztalat biztonságát... és persze hideget, sötét és örökké tartó hideget...?

1999.03.

Szerző: Szabó „Dragon” Péter

Forrás: Rúna magazin V.évf./2.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely